Claus de la comunicació de l'experiència religiosa

Presentació del llibre «Religió i comunicació», del P. Lluís Duch

Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'auditori de la Institució Cultural del CIC va acollir el dilluns 27 de setembre la presentació del llibre *Religió i comunicació*, escrit pel P. Lluís Duch, teòleg, antropòleg i monjo de Montserrat. El volum ha estat publicat per Fragmenta Editorial dins de la seva col·lecció Assaig. L'acte va comptar amb la participació de Ramon M. Nogués, catedràtic emèrit de Biologia; Anna Pagès, professora de Filosofia de l'Educació; Antoni Puigverd, escriptor i articulista; Miquel Tresserras, degà de la Facultat de Comunicació Blanquerna; Ignasi Moreta, editor de Fragmenta Editorial, i l'autor del llibre.

Ponents rellevants del món de la cultura i la comunicació hi van participar.

«L'antropòleg de la religió més rellevant que tenim avui a Catalunya.» Amb aquestes paraules Ignasi Moreta va presentar el P. Lluís Duch. Així mateix, va afirmar que «Duch és un divulgador i un creador, autor d'un pensament propi d'enorme rellevància. És també un forjador de llenguatge, ja que ha d'elaborar paraules i expressions noves per tal d'expressar el seu pensament». Moreta va dir que «a *Religió i comunicació* trobem el que l'autor ha escrit i ha llegit». En aquest sentit, la inclusió de les notes a peu de pàgina «són d'allò més significatives».

La importància del llenguatge

Ramon M. Nogués va elogiar la introducció del llibre, atès que la va considerar «excel·lent, molt ben arrodonida». Segons el ponent, la praxi de la comunicació religiosa ha de tenir en compte «quatre elements fonamentals: la secularització, l'individualisme, el pluralisme religiós i l'adaptació a la modernitat». Nogués es va preguntar en veu alta: «Com comunicar el missatge d'allò religiós fora de la religió?» «Perquè l'experiència religiosa sigui comunicable —va afegir— s'ha de perdre la por, atorgar gran valor a la narració, oblidar el Déu amenaçador i arraconar el llenguatge misogin. Cal reivindicar un llenguatge obert i vàlid.»

Anna Pagès va tornar a incidir en la qüestió del llenguatge: «Duch defensa un alliberament de la paraula en femení en l'àmbit religiós.» Els dos factors que «fan possible que la comunicació sigui un esdeveniment viu i que crea vida», tal com escriu Lluís Duch en una de les pàgines, són la paraula i la comunitat. Pagès va ressaltar que és imperiosa «la necessitat d'iniciar una recuperació del llenguatge», el qual pugui esdevenir «una porta oberta a un camp sense fronteres».

Un gegant intel·lectual

«Estem davant d'un gegant intel·lectual, no reconegut com a tal. És un pensador colossal, com ho demostra al llarg de tota la seva obra», va manifestar Antoni Puigverd en referir-se al P. Lluís Duch. Va fer referència a l'expressió «estructures d'acollida», encunyada per l'autor, que es divideix en quatre nivells socials i psicològics: la codescendència (família), la coresidència (la ciutat), la cotranscendència (religió) i la comediació (mitjans de comunicació). «A diferència de les tres primeres —va assenyalar Puigverd—, la quarta estructura no ha perdut la confiança de les persones, ja que genera una confiança cega a causa del seu poder hipnòtic. Això és un símptoma del desgavell del món contemporani.»

Miquel Tresserras va constatar que «el discurs que ofereix Duch a *Religió i comunicació* és, més que brillant, aclaparador». A més de fer una anàlisi sobre els fenòmens religiosos, el volum «és també una diagnosi del món actual, del que ens passa en aquests moments a tots nosaltres». El ponent va subratllar que «l'autor et dóna una idea, t'entusiasma, i tot seguit te'n dóna una altra. Això fa que el llibre es faci curt i que ens faci dir: "En voldria més!"». Pel que fa a les estructures d'acollida, Tresserras va dir que «la quarta fa la competència a les tres primeres, les quals es basen en les relacions interpersonals; la pantalla (del televisor, d'internet) és freda i les relacions fredes es presten a la mentida». Això no obstant, el ponent va revelar que «Duch apel·la al principi d'esperança i ens encoratja a construir el futur».

Finalment, va prendre la paraula el P. Lluís Duch. Després d'agrair les intervencions dels quatre convidats, va voler citar Kierkegaard. El cèlebre filòsof i teòleg danès deia: «Crist és el nostre contemporani, no nosaltres contemporanis de Crist.» L'autor del llibre va confessar als assistents a l'acte que es mostrava «optimista». «Sóc esperançat i això implica ser molt crític amb el moment present. El cristianisme actual té els mateixos problemes que el cristianisme de tots els temps. El més important és el testimoniatge dels qui troben interessant ser cristians», va concloure Duch.

claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

Paraula i Vida 2011

Paraula i Vida 2011 acull un any més la crida del Sant Pare perquè «la lectura, l'estudi i la meditació de la Paraula desemboquin en una vida d'adhesió coherent al Crist».
Enguany la nostra publicació incoporpora unes orientacions per a la *lectio divina* com a mètode per acostar-se a la Paraula de Déu.
Els comentaris dels textos bíblics són en aquesta ocasió de la germana Glenda, popular cantautora, teòloga i psicòloga.

432 pàg. 3,50 €

Ignasi Miranda
Pregàries de tu a tu
Per pregar els diumenges i festius

Pregàries de petició, d'acció de gràcies i reflexions des de l'interior de la persona que s'adreça al Senyor, un bon combinat d'ingredients perquè els espais de pregària siguin una obertura de cor, més que no pas una llista d'objectius. La majoria d'aquestes pregàries han estat llegides a la Missa de TVE-2.

156 pàg. Editat també en castellà.

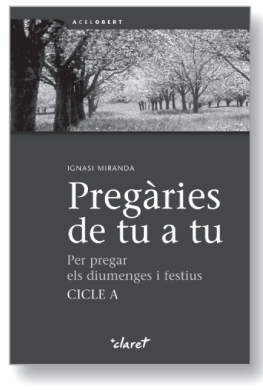

Enzo Bianchi
Per què pregar, com pregar

Aquest preciós assaig ens ajudarà a descobrir la veritable naturalesa de la pregària cristiana, des de l'arrel de la revelació bíblica.
L'autor aborda les dificultats més habituals que trobem a l'hora de pregar, i proporciona respostes que satisfaran tothom qui s'hi acosti amb una actitud de recerca.

88 pàg. 10,50 €

Coses de la vida

Botes d'or

Cecília Aranés Mallol

Hola amics! No fa gaire temps vam veure en un aparador unes botes que retien homenatge a l'èxit recent aconseguit per la selecció espanyola al Campionat Mundial de Futbol. Vaig reflexionar sobre aquest calçat, senzill en aparença i capaç de fer possible una proesa tan gran. I és que el calçat (de tota mena: des de botes fins a sandàlies) sempre ha estat una peça fonamental per dur a terme marxes, caminades, pelegrinatges… És habitual la imatge de nombrosos religiosos, missioners o pelegrins amb sandàlies. Vull recordar ara unes botes molt especials: les que feia servir el beat Pere Tarrés per escalar les muntanyes de la Vall de Núria, un indret molt estimat per ell, on comptava amb el suport de la Mare celestial i on les altes muntanyes palesaven la magnificència de la creació que ens acosta a Déu.